

ČAJ

Pro chvíle pohody

PROSINEC 2007

Časopis Autorů Jičínska

PRÝGL - RÁJ

Poslední parník
v přístavišti šalinové
motor zhas
byl pozdní večer
na betlu čas
a prýgl rojem borců
brněnských
mohutně slavil letní
víkendové sraz

Petr MOUČKA

19

Vážený čtenáři,

ač by se mohlo jevit, dle úvodního úryvku z eposu Petra Moučky, že tady máme Máj, není tomu tak. Je prosinec, a protože humoru není nikdy dost, rozhodl jsem se věnovat dnešní, již devatenáctý ČAJ, právě silvestrovskému pobavení. A tak jsem sáhnul do „štatlu Brno“ a chci vám představit osobitého humoristu Petra Moučku a jeho dílo Prýgl – Ráj. Podobnost jeho díla z dílem K.H.Máchy je čistě úmyslná. Moučka má i celou řadu dalších pozoruhodných tvůrčích počinů, leč Čaj není nafukovací, takže snad někdy přičtě.

Jsem rád, že v jeho společnosti jsem si mohl přihrát svoji polívčičku další parodií. V silvestrovském čísle nemůže chybět ani Pavel Hons a jeho Kája, který byl také inspirován klasickým dílem české literatury.

Snad Vám silvestrovský ČAJ dodá dobrou náladu, i když ve sklenici bude

nějaké silnější kapání! Šťastně vykročte do nového roku 2008 a zachovejte ČAJi přízeň. V lednu vyjde další ČAJ (tentokrát si trochu zaspoutujeme), ale teď už se bavte, protože silvestrovské veselí v ČAJi začíná. A až budete „glgat škopky“, ať Vás hlava na Nový rok nebolí, protože Jak na Nový rok ...

Váš Václav Franc

OBSAH ČÍSLA:

Petr MOUČKA

- Prýgl - Ráj (3 - 12)

Václav FRANC

- Půlnoční jezdcí (13-14)

Pavel HONS

- Kája (15)

HOST ČAJE:

Petr Moučka (*1952) - dvakrát středně a středoškolsky vzdělán (SVVŠ,SEŠ). Žije v Brně. Ke svým autorským čtením, pořadům a poetickým příležitostem vydává samizdatové brožurky ve vlastní režii, ilustraci a nákladu.

Praha – G+G, Obratník, Café Rybka (s Věrou Chase) – „Budoubule paralelního vesmíru“ (1998), Teplice v Čechách – Kamenné lázně, U havrana – „Teplické lázně“ (2000), „Vzpomínka staré paní na lázně jejího mládí“ (2001), Olomouc – Festival Poezie bez hranic „Podzim až do zblbnutí“ (2002), Brno – Husa na provázku (Sklep srdce“ (1999), Klub Leitnerova „Pořád po svých“ (2002), Hadivadlo „Letní literární festival u Švandy“ (2002), Skleněná louka „Těsně pod bradavkami“ (2002), Mahenův památník „Zatracená chuť vína“ (2003)

Účastní se mála literárních soutěží a občas publikuje časopisecky. Je členem redakční rady „Šuplíku“.

„Jménem mě nazvali Petr Moučka. Narodil jsem se těsně po prvé půli minulého století. Než jsem se rozkoukal, ocitnul jsem ve třetím tisíciletí. Byl to úžasný fofr, ze kterého už se jen tak nevzpamatuji. Přátelé, kterých mám zřejmě dosti, o tom, že se to někdy stane, nemají pochybností. Žiji v Brně, metropoli Moravy. Zde jsem i středně studoval a na mnoha místech pracoval.

Projevují se výtvarně, hudebně, literárně a marně. Neb to je skutečné poznání z velice krátké dovolené na této krásné planetě. Nyní ještě stále na světě.“

Prygl – ráj

báseň od Pana-Petra-Moučky

8.4.2006

Málováženému
Občanskému kabaretu

POKUKOVI

štatlaři a oltečákovi
Brňákovi kovanému
na důkaz uctivosti
přes četné nelibosti
věnuje a obětuje
kabaretiér

Brněnští borci dobří só
každýmu s úsměvem helfnó
ale i v betálný mlatě
vedó si zlatě
na Prýglu rádi škopky glgajó

Sbor

Brňáci só kabrnáci
lehce love utrácí

Brněnský paluše v cajku só
tam s kocórama škopkujó
zinkčí s kajtró
každé s hajfó svó
na nic nedbajó

Sbor

Brňáci só kabrnáci
lehce love utrácí

Poslední parník
v přístavišti šalinové motor zhas
byl pozdní večer
na betlu čas
a prýgl rojem borců brněnských
mohutně slavil letní víkendové sraz

u Šuláka škopky
roztočený zas
kořalka vydávala tajemný svůj kvas
i klofny zněly nad vodou
a sajtna ze štatlu augle rozzážené
nechávala se unášet
okolní Brna přírodou

jen jedna koc u vasrůvky stojí
nervózně špinku trávy šlukuje
má peří valit domášov tak levě stojí
a nějak šófl už jí je

betálná hajfa
dudy i štýlko jak má být
zhulená tak jak hvězda jasná
nemohla po svých uniknót
a vod kolíka s melónovým fárem
nechala se přefiknót

v té americké káře s barůvkou
veltman hned na znak
hned na kolena ju votáčí
a hajfa nezkušená mladá
po lupačce zůstala v jináči

Tak tady smutná stojí
a zrytá velice
Vili, ten pokérovane fungláč její
je bóchačka a všichni z něho mají peří
v kameňu mlatu gómal velice

dyť byl to šropál ulice
řekl že tomu džekylovi
vysadí mixnu betálně
až z toho ráfy natáhne

brněnská cénka do hrdel party
na bódě na Sokecu u Šuláka teče
ona jak puk černě čučí
čas mejdanu se pro ni
zbytečně až vleče

Proč Vili nevrací se
co asi stalo se, kdopak to Jaryně poví
naklepal jistě dávno teletinu starýmu džekylovi
které pré přilít minulé metr z Kanárů
a Vili hned to zgóml a šel tomu dobrákovi
rozhodit sandál postaru.

Von jako valil na ňu křivý války
vařil do štrycle aby nedala mu pálky
vyfajčil se s ňó v perníku
a už měl šropa na triku
a po tom špílu vzal kramle i s lovama
a valil přes čáru k moři s cajzlama
Tam glgal s hejnem zazobanců
co balí koc a furt só v rancu
bez šneků zrumplovaní nekóří že se nesluší
nechávat zbočnutó koc bez ká
sedět na Prýglu v paluši...

Najednou motor zaslechla spatřila obrys drahý káry
že by to on? Však ne!
Za veslem jiné dobrák sedí
tak jako žaba ze křa hledí
a v jeho auglách vidí máry

Ty, koňo, je to krén a ňáký levý
kalósek na kterýho čekáš už sedí
za svoje včereší vystoupení
na šilcárně v cele předběžného zadržení

Než stačil zahrát a vzít kramle džekyl zasrané
tak už byl těžce zmazané
a za to že tě zbóchnul a co ti udělal
tak gómu že před roló ho Vili voddělal

švestky ho škubly tutová věc
když tady není nakonec
asi se to už nezmění
tvůj borec na tuty Prýgl za pryčnu vymění

Za to že mu sandál rozhodil
až kema ve špitlu zakalil
v kameňu odklečí si ranec járů
sedláčka budó mu cákat do džestru
když ne tak pali do penálu

Zichr betálná na tom je tato válka
morgoši před roló švestkám hned nato tata
hókali že borce na tuty dokonce znají
že pré ten mrtvé je jeho vlastní tata
A všichni do holpu na existenci Svobod'áku přísahali
jestli pré je to jako šmé
že by tam nikdy už
šrajtofle štatlařům cizáckým nečórovali

Kámoše svýho kámoš litoval
tak ještě z fára babáče posílal
tam kde ukryté jsou všechny chtíče

víme kam každý zná co se toho týče
pak zasunul klíček, otočil a vycouval

neměl rád pařby u vody
tak do štatlu valil na nějaký ty šórfky
a kořalkový závody

a vona augle sklopila
studenýho lógru se napila
hladina Prýglu jak Las Vegas
lampama šantánovýma svítla.
Co hoknit včil? Hercna pod vrbkem průsvitným šílí
proč to tak udělal ten debil Vili?

Je vysmáté večer
a všichni ze sajtny
glgajó jako voteklý
ale koc to nekóří
noci a dny s Jarčinou veselostí
z Prýglu už dávno vodtekly

V klepetech v cele předběžného zadržení
už Vili lituje
a benga na něj držky cení
a hodně z nich mu tu mlatu schvaluje
ten chlap byl hajzl
nad kterého není
a přeříz každou babu...
Tak sedí mladej kalósek špizuje na svý kěrky a hle
ten čas ho vede k přemýšlení
kam já se v tomto na fotra mého hrabu
Jestli ty baby vůbec za to stojí
každá si lupne

tvářit se ale bude že je svatá
a já? do hajzlu!
copak jsem věděl, že ten chlívák stará
je můj vlastní tata?

Švestky se chlámó až se za vany držijó
jak kdysi Alexandrovců sbor
to je betálná čurina
to je, vole, dost dobré fór

Vili však nelochčí se
štrycló vo stěnu v kameňu tluče
tady se přemýšlí tak jako nikde venku
prostor i klid rozhodně má tu
vo smrti, životě, vo lásce
vo tom proč synek nezná tatu
a matka nezná oba
vo tom jak zkurvená je jen tahle ta doba
že všude kam oko dohlédne tak nasráno je
až ho to leká
do výše dospělého člověka

A tomu všemu
měsíc jak řiť si ve tmě svítí
stříbrným ksichem provokuje
směje se lidskému zoufalství v jeho bytí
poznámkou nejapnou:
Mě nikdá žádný švestky nelapnó
já sice jako řiť za noci svítím
ale ty jsi ten kdo je tu v řiti!

Že jsem se vracel mezi tenhle šmejd
Vili se do výčitek noří v plné parádě
já měl jsem zůstat pěkně v Kanadě
a nebo když už jsem přijel tak jako poradce ve vládě
moh sem si v jižních mořích vanilky mejt
na plážích goldnových já moh bej těžkej king
ale ne, to sem se musel v Česku zaláskovat

a stejně za to může
zase jen kukuřičném americkéj drink!

Intermezzo I

Na Špici polámaná lavka
a srdce rytá na Kozině mesrem do dřeva
Na Sokecu láska při dobrým škopku lehce ubývá
v detailech přízračných kulis jezeru přibývá

opilci zločinci i mnohé stvůry
kolem nich v rejích noční můry
veřejné osvětlení v provozu zrovna moc není
a pod ním veřejně veřejná stvoření zuby i ostatní cení
našly si v krajině retychové podivné zalíbení
sinice, pet bomby a použité kondomy
zvítězí lehce už za járů pár
nad čistou vasrůvkou, trávou a nad stromy

V povětří špína se smetím hnusná bude funébrmarše pět
a do pekel se všechno prolomí...

My už tu nebudem
a ani betálné náš svět

Ale již probouzí se vody chlad
cinká v restauráčkách okolních prázdných sklenic hlad
k přehradním stánkům řupoňů nové davy
žene vidina chlastu a zábavy

Zase se budou borci na kocoury smát
a dělat machry v kečkách cizích značek
weltmani v balíku lovit koc na drinky s ledem
a s klíčkem od bavoráka si hrát a říkat tak kdy popojedem
a mladý hajfy nahoře i dole bez
na nudu za Šulákem za zoncnó vyndó študovat

partičky šmėčka a křivý války prubovat
škopky potečó pródem a na ponku kořalky budou stát
koc do katoven ke šmajchlu tlačit budó borci nestydatí
a sem tam náká koc a nebo borec budó betálně s'atí

jináč to prostě nefachčí a nejde
vždyť léto budiž pochváleno
co se do něj vejde
My zryjeme se do mrtva
za love na Čáře somrovaný
vo to gou
to je to co je dneska daný
v tý betálně goldnový špicový době
a pali kemo nebo rozhodíme sandál i tobě!

A tichý břeh v křovinách dávných vil
tichostí nocí minulých slastných chvíl dál kvílí
spaření borci cestó k domášovu hážó tyčku
ach cestičko k domovu cesto ty trnitá při měsíčku
na boudě do betle se svalí jako špalky
a v mnohohlasém chrápání
jsou slyšet tajemné ty pařby z blízka i z dálky
bordel na Prýglu nočním rykem sílí
Kemo, nemáš válec? Jo, díkec.
A světlušky žhavých vajglů
v travičce zvalené životy svoje potichu ukončily
A víly?
Ty dávno bez hecu
zakalily v šaškecu

Intermezzo II

Je podzim

listí spadané na větve zpátky nenalepíš
vály ohraný štylkem nezatřesou
kocóři betálný pneumatiky sádla

na bocích těžce nesou
psi štěkají
ale kost žádnou nepřinesou
a místo dvojic láskou naplněných
válí se bordel z plastových flašek po plážích
rolaři bloumají tu s vidinou vysomrovaný pětky
hluboký v srdci žal - strniště na tvářích
a jedna cénka do holpu nepotěší ty starý dědky

Je to krén a pas
lajvont svět už neufachčí nás
Šmirglem na Prýgl za kačku
na Sokec k Šulákovi na betálnou glgačku
kocóra sbalit voprubovat šórfky
při špicový lupačce
to všechno už je v gébišu
to všechno bolí
to všechno skončilo
na centrálce ve zbóraným pajzlu „U mrtvoly“

už borci páru nemajó
glocny holý
a kelcny se jim viklajó
a sulcky klepó

Tak ešče skoky do truhle
životu mávačku a selaví
Kemo, vo tem žádná
je to tutáč, je to hotový

Já viděl ale zas
na krátké čas
hajfy lógrový na dečmenech se válet
s kelcnama bílejma jak sníh

a sebe
svou první zkušenost a sladkej hřích
když tenkrát pozvala mě na Prýgl na svoji budku paní mladá
jedna z těch které ani ve dne nebojí se hada
a celou noc ze mě si brala to co měla víc než chleba ráda
nejvíce ovšem pohlaví
dělal jsem tenkrát ramena a machra před hajfama
potom jim klínem valil klíny do hlavy
a zinkčil s klofnó zonky betálný
až ty koc z toho byly hotový...

Pak sem to zabalil a vodjel šalinó
do štatlu na Čáru kde scuka sem měl s básnířkó Jarynó
a ve skle vozu na sicně vyhrazený pro duchny
jsem viděl obraz přesmutný

šedýho pána Petra
Viliho
a kocóra Jarču

i jejich osud ukrutný

Prygl-ráj
Petr Moučka
Napsáno 8.4.2006
v posteli od 8 do 11 hod.
s K.H.Máchou
a jeho Májem v ruce
jako hold štatlu Brnu
jehož Prýgl se kdysi
samotných hvězd dotýkal

vydáno ekonomickým samizdatem
pomocí brněnských kopírek

PŮLNOČNÍ JEZDCI aneb (PRO) STATICI

Podle Zdeňka Zapletala Václav Franc

„Nic už není jako dřív,“ odhodil od sebe Doktor slova jako jedovatou slinu a vzpomněl si, jak za ním přišla v neděli o návštěvách Barbora. Kdyby jí nezahýbal s Beanou, Boženkou, Beatricí, Bellou, Bohunkou, Blážou, Bohumilou, Bohdanou a kdo ví, jak se všechny ty báby na Bé jmenovali, mohlo být všechno jiné. Je chladná, stejně chladná, ne jako když Doktor přijel poprvé do Mlína, kdy se poprvé seznámili. Tenkrát bydlel Doktor v 1+1, měl starou škodovku a chtěl něco dělat, něco, ale když se ohlédl dnes, nebylo za ním nic. Co je člověk: Jen kus masa a chaos citů.

„Je jenom to, co právě je,“ oponoval Baron. Típl cigáro a připadal si jako malý kluk, když mu poprvé adoptivní rodiče řekli, že není jejich syn, že je cikán. Mnohokrát zneužil tu svoji barvu pleti, aby získal výhody, nikdy si nikdo oficiálně netroufal, když měl někdo řeči, stačilo jen naznačit, že je rasista a už měl problém. Občas si ho pletli s dítětem studenta z rozvojové Afriky. Tenkrát se to tak říkalo. Jenže dneska, když mu sestra nechce přestlat postel, bonzne to vrchní, že se o něj nestarají, kvůli barvě pleti, a potom ... přestylají mu třikrát častěji než Doktorovi, má z toho dobrý pocit, i když ho zabolí ledvinové kameny až v tom chcankovém pytlíku, co musí pořád vláčet s sebou. Ještě že už to po něm Klára nechce. Je jenom to, co právě je.

„Pěkné věci jsou nudné. Jako dokonalé zdravotní sestry,“ zaklel Inženýr a sáhl rukou pro hašlerku ze sáčku, který mu přinesl bývalý spolupracovník Josef Šebánek. Ten věčný outsider, co si myslel, že jednou vyhraje Tour de France, pořád jenom nosil vodu. Nic víc, nic míň, ještě dneska se v Inženýrovi vzhlíží jako ve svatém obrázku. Ani babu si nedokázal pořádně nabalil, první holku zbouchnul, outsider jeden. To Inženýr byl jiný kafe. Jen ten syn novinář by mohl občas přivalit nějaký ostřejší kapání, ten čaj s bromem smrdí až ve vrátnici. Jenže syn se neukázal už dlouho, karty se hrát pořád nedají, ještě k tomu o desetníky, to ještě když měl kolem prstu obmotaného jednoho senátora, to bylo čóro móro. Pětilyry se točily ve vzduchu a Inženýr si říkal, že škvára bude, ale my nebudem. Tenkrát tomu příliš nevěřil, byla to fráze, dneska už jo.

„Chtělo by to něco dělat, něco pořádného, aby nám to zvedlo adrenalin,“ zavrtěl se na pojízdném invalidním křesle Pilot. Jeho poslední láska, dvačtyřicetiletá Jean, žila ve sqotu, pravidelně byla zkouřená, ale ve skutečnosti jí bylo sedmnáct, to jenom tak vypadala, jak byla věčně sjetá. Vždycky Pilotovi slibovala: „Určitě ti zavolám!“ Jenže nikdy nezavolala, vybrala mu celý byt a vytratila se s frajerem do světa, pokud stačily prachy. Ještě štěstí, že se občas ozval jeho mladší syn-fotbalista. Dělal teďka asistenta trenéra v Olomouci, když byl přenos z poháru UEFA, Pilot se chlubil při každém záběru na lavičku. Připadal si aspoň chvíli jako mladý, když seděl ve svém kokpitu a vznášel se na polních lány, které kropil tím zasraným sajrajtem, co znečišťoval životní prostředí, ale Pilotovi to bylo jedno, protože tenkrát to bylo jedno všem.

Jenže syn na lavičce mu byl houby platný, a tak doufal, že tuhle sobotu syn přinese zase nějaký cigára, aby byl život hned veselejší. Aspoň na pár chvíl. I když Pilot už dávno chystal svůj plán, jenže nevěděl, jak to klukům říct.

„Zase jste kouřili, co?“ přiletěla jako velká voda sestra Berenika, chlapi nestačili valit oči, její minisukně, když se sehnula bylo vidět skoro všechno. „Jenže nám je to na hovno,“ říkával smutně Baron, „nevím, jak vy, ale já jsem mrtvej na spodek.“ To Doktor by si dal říct, Berenika mu připomínala Beátu, jednou s ní podnikl úchvatný výlet, když utíkal před jednou z častých depek. Milovali se venku, v autě, prostě

všude, chtěl s ní utéct někam daleko, akorát jej mrzelo, když jí vezl do nemocnice na miniinterrupci. Dneska by to řešil jinak. Dnes už není nic jako dřív.

Doktor jednou večer zajel na sesternu, když Berenika sloužila. Chytil ji za rameno a dlouze se jí díval do modrých očí. Cítil, že je zase chlap, přes všechny operace, prokouřené plíce, piva a panáky, které mu doktoři vždycky zakazovali, měl na to, aby tuhle mrštnou potvůrku dostal do postele. Vždycky si představoval, co by s ní všechno dělal, když mu přestýlala postel, ale ona spíš letěla na snědého Barona, tomu to dělala třikrát častěji než jemu.

„Jestli jste se pomočil, tak já vám přijdu přestlat postel,“ vytrhla se Berenika a Doktor to nevydržel. Ejaculacio praecox. „To si nemůžete říct o bažanta, chlape sklerotickéj,“ rozčílila se sestra. „Chlapi jedny zasraný.“

„Kdo to má porád po vás uklízet,“ hudrovala sestra a otvírala okno. „Kdyby přišla vrchní, tak by mě sjela.“

„Já bych tě taky vojel,“ potichu poznamenal Doktor a chlapi se zasmáli jeho vtipu.

„Ještě se tomu smějte! Alou do postele, zuby do skleničky, vyčurat a spát a ne že budete dělat v noci bugr!“

Poslechli a pomalu se rozjížděli do svých pokojů. Jen Pilot ještě stačil říct: „Hele, kluci, o půl noci, až to všechno bude spát, přijedte tady na chodbu k hajzlům, vymyslel jsem bezva adrenalinovou hru!“

A pak, přesně o půlnoci, když bylo všude ticho a lampa svítila dlouhou nemocniční chodbou léčebny pro dlouhodobě nemocné ve Mlíně, přijel jako první na smluvené místo Doktor, nikdy nemohl pořádně spát, nepomáhaly ani prášky, ještě tak kdyby bylo pivo. Hned za ním Baron a Inženýr. „Tak kde je ten mešuge?“ dotazoval se Baron.

„Víte, kluci, o čem jsem přemejšlel,“ položil Inženýr řečnickou otázku, „že je zajímavý, že ze všech nás nejlíp dopadnul Zubař, a to chlatal už ve třiceti, že jsem si myslel, že se nedožije ani padesátky.“

„To víš, Zubaři, dost vydržej,“ přidával se do hovoru Doktor a chtěl ještě něco dodat, snad aby mluvili tišeji, aby je zase Berenika, co si to každý večer, když nemá službu, rozdává s jedním Ošetřovatelem, nevyhodila a v tom se objevil ...

Jel středem nemocniční chodby, řtil se kolem nich, všude bylo ticho, jen šustot pneumatik pojízdného invalidního vozíku se šířil éterem, za okny voněly rozkvetlé stromy, protože bylo 1. května a začínal Máj. Jel středem chodby a připadal jim jako Michael Schumacher, Rubens Barricello, Eddie Irvine, Ralf Schumacher, Mika Häkkinen, Tomáš Enge nebo Juan Pablo Montoya. Jel tím časem předzvěsti nového dne a pravou rukou jim kynul na pozdrav. Ta chvíle jim připadala jako celá věčnost a okamžik jako když vyjde nová hvězda, nová naděje, než Pilot definitivně zapadl za dveřmi s označením UMÝVÁRNA - WC.

„Nejsme ještě tak starý,“ pronesl pateticky jako smyslů zbavený Inženýr.

„Měli bysme něco dělat,“ přidal se Baron.

„Budeme jezdit Velké ceny LDN,“ v duchu si pochválil svůj nápad Doktor.

„Budeme Půlnoční jezdci,“ téměř jako v extázi po LSD řekl Inženýr.

„A já ... o tom napíšu román,“ skromně dodal Doktor.

KÁJA

Pavel HONS

Kdo jaktěživ vrahem nebyl
zkusil ještě málo,
není to tak lehký život,
jako by se zdálo.

A co teprv doživotně
sedět ve vězení,
Brixen ten je proti tomu
ještě vyražení.

Však může mi dobře pomoci
pár nevinných triků,
každodenně pilně cvičit,
dělat tisíc kliků.

Potom si jen chvilku počkat,
odlákat eskortu,
prostěradla natrhat,
pilník jsem měl v dortu.

Nevadí že pilované mříže
pějí píseň nepěknou,
dozorci už za pár tisíc
ji jistě rádi přeslechnou.

Ještě kotvu z postele,
stačí vyrobit,
a přes hradby z okna cely
správně vyhodit.

Neděsí mě ani,
střelné zbraně strážě,
můj kamarád velitel,
nestříletí káže.

Pak už jenom zbývá,
příkop přeplazit,
a do světa zase volný,
rychle vyrazit.

Všechno vyšlo podle plánu,
rychle, přímo hopem,
když dozorci ještě spali,
já ujížděl stopem.

Hledali mě všude,
u žumpy i v lese,
moje maličkost se zatím,
přes hranice nese.

Zatím co ve vedení věznice,
je teď tuze kluzko,
já nemám žádný problémy,
mě už vítá Rusko.

ČAJ pro chvíle pohody

č.19 , prosinec 2007, ročník VI

Vydáno 5. prosince 2007 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozev dřevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!